

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **Y. L.**, nar. X
státní příslušnost Marocké království
t. č. pobytem X
zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Tomšíčkem
sídlem Vlastina 602/23, Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2023, č. j. OAM-948/LE-LE24-LE05-NV2-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci JUDr. Tomáši Tomšíčkovi se odměna za zastupování nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce přicestoval dne 12. 7. 2023 letecky linkou z Rijádu na Letiště Václava Hlavy v Praze (hraniční přechod Praha Ruzyně) a měl v úmyslu vstoupit na území ČR. Při kontrole se prokázal cestovním pasem vydaným Marokem a povolením k pobytu č. X, které mělo být vydáno Španělskem. V 11:00 hod byl žalobci odepřen vstup na základě podezření, že předložené doklady jsou padělkem. Z tohoto důvodu bylo oddělením hraniční a pobytové

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

kontroly Policie ČR vypracováno odborné vyjádření, z něž vyplynulo, že cestovní pas je pravý, ale otisky schengenských přechodových razítek letiště Barcelona, které jsou v něm otištěny, jsou kompletní padělky a také povolení k pobytu je kompletním padělkem.

2. Téhož dne ve 13:20 žalobce požádal o mezinárodní ochranu.
3. Dne 17. 7. 2023 žalovaný rozhodnutím č. j. OAM-948/LE-LE24-LE24-NV-2023 rozhodl, že žalobci se nepovoluje vstup podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a podle § 73 odst. 4 téhož zákona se doba, po níž se nepovoluje vstup, stanoví do 14. 11. 2023. Proti tomuto rozhodnutí žalobce žalobu nepodal.
4. Dne 16. 8. 2023 žalobce zaslal žalovanému žádost o přezkoumání důvodů nepovolení vstupu.
5. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím opět rozhodl, že žalobci se podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu vstup nepovoluje a doba, po níž se nepovoluje vstup, se stanoví do 8. 1. 2024. K důvodům nepovolení vstupu žalovaný odkázal především na své předchozí rozhodnutí, v němž vysvětlil, proč žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek a proč by zvláštní opatření nebyla v jeho případě účinná. Okolnosti, které vedly k těmto závěrům, se nezměnily. Prohlášení žalobce, že nehodlá páchat trestnou činnost a nemá v úmyslu opustit ČR a pokračovat v cestě do Německa, nelze akceptovat. S ohledem na skutečnost, že se žalobce již protiprávního jednání dopustil, se hodnota takového prohlášení blíží nule. Tvzení o změně postoje k cestě do Německa žalovaný považuje za účelové stejně jako žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu.
6. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu již byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, byť zatím probíhá soudní řízení o přezkumu tohoto rozhodnutí. Žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by bránila tomu, aby setrval v přijímacím středisku a vyčkal tam do rozhodnutí soudu. Skutečnost, že žalobce poskytl součinnost při podání žádosti o mezinárodní ochranu, byla v jeho zájmu, nelze z ní proto dovozovat, že by v případě povolení vstupu na území nepokračoval dále do Německa.
7. S ohledem na výše uvedené žalovaný dospěl k závěru, že povolení vstupu žalobci by znamenalo ohrožení veřejného pořádku v ČR i EU. Žalobcovu jednání nesvědčí o tom, že by hodlal zákonné povinnosti respektovat. Výslovně totiž uvedl, že o mezinárodní ochranu v ČR požádal pouze proto, že byl zadržen policií. Podle žalovaného nelze rozumně očekávat náhlou změnu chování a upuštění od záměru pokračovat v nelegální cestě do Německa, nelze proto ani očekávat, že by žalobce respektoval mírnější opatření spočívající ve zvláštním opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný proto setrval na již dříve vysloveném závěru, že uložení zvláštního opatření by nebylo v případě žalobce účinné. Žalobce netvrdil, že by byl zranitelnou osobou, a ani žalovaný takovou skutečnost nezjistil. Vzhledem k popsáným okolnostem, je nepovolení vstupu žalobci nutné.
8. K délce nepovolení vstupu žalovaný konstatoval, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu již byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Vzhledem k aplikaci § 16 zákona o azylu není namístě, aby byl žalobci vstup povolen. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce podal žalobu s návrhem na přiznání odkladného účinku, do rozhodnutí soudu o odkladném účinku je tedy v postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Lhůtu, po kterou nelze povolit vstup, je třeba prodloužit o dobu rozhodování krajského soudu, která činí podle § 32 odst. 7 zákona o azylu 60 dnů, a dobu rozhodování Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) o případné kasační stížnosti, která činí podle téhož ustanovení 45 dnů.
9. Dále je třeba připomenout, že cizinec, který žalobu nebo kasační stížnost nepodá, nebo jehož

kasační stížnost byla zamítnuta či odmítnuta nebo bylo řízení o ní zastaveno, a také cizinec, jehož žalobě, resp. kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek, je podle § 54 odst. 2 zákona o azylu povinen do 30 dnů vycestovat z území ČR, přičemž podle § 74 odst. 5 téhož zákona je povinen setrvat v přijímacím středisku na mezinárodním letišti za účelem vycestování z území nejdéle po dobu dalších 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany nebo krajského soudu o žalobě. Nelze-li vycestování uskutečnit ve lhůtě podle věty první z důvodu překážky na vůli cizince nezávislé, je cizinci umožněn bez rozhodnutí vstup na území. Po započítání lhůty pro rozhodnutí soudu o žalobě, lhůty pro případné podání kasační stížnosti a rozhodnutí o ní a lhůty 30 dnů pro vycestování je přesně naplněna maximální lhůta 180 dnů, po kterou může být žadatel umístěn v přijímacím středisku.

10. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu byla vyhodnocena jako zjevně nedůvodná, a žalobce by tedy měl po ukončení řízení opustit ČR a EU, stanovil žalovaný celkovou dobu, po kterou se mu neumožňuje vstup na dobu 180 dnů. Pokud by soudy rozhodly o zrušení rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, byla by uvedená lhůta bezpředmětná, neboť by žadateli musel být povolen vstup podle § 74 odst. 2 písm. e) zákona o azylu. Pokud by žalobce nepodal kasační stížnost, byl by podle § 74 odst. 5 zákona o azylu povinen setrvat v přijímacím středisku na mezinárodním letišti za účelem vycestování nejdéle dalších 30 dnů. Doba, po kterou se žalobci nepovoluje vstup, byla proto stanovena do 8. 1. 2024.

II. Obsah žaloby

11. Žalobce nejprve ke včasnosti žaloby upozornil na chybu v psaní, neboť v doložce právní moci napadeného rozhodnutí je nesprávně uvedeno 28. 3. 2023, namísto správného data 28. 8. 2023, kdy bylo rozhodnutí žalobci doručeno.
12. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a rozhodnutí odůvodnil pouze obecnými úvahami, aniž by se blíže zabýval existencí důvodů pro omezení osobní svobody žalobce. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě nejsou vůbec naplněny důvody pro nepovolení vstupu. Závěr, podle kterého žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek, je podle žalobce lichý, postrádá řádné odůvodnění a je v přímém rozporu s obsahem správního spisu i konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu.
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v podstatě jen zopakoval existenci okolností, za kterých vydal dne 17. 7. 2023 první rozhodnutí o nepovolení vstupu žalobci, aniž by se skutečnou existencí důvodů zakládajících obavy z narušení veřejného pořádku blíže zabýval. Žalovaný pouze formálně vydal písemné rozhodnutí, vůbec se však nezabýval naplněním skutkové podstaty § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu a nezkoumal, zda okolnosti odůvodňující zajištění v přijímacím středisku trvají. Napadené rozhodnutí jeví známky šablonovosti a v podstatě jen přebírá argumentaci uvedenou v původním rozhodnutí o nepovolení vstupu (která byla podle žalobce rovněž v rozporu se zákonem a konstantní judikaturou).
14. Podle žalobce žalovaný nepředložil žádné důkazy pro závěr, že žalobce představuje nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, jen opakoval popis skutkového stavu. Jediným důvodem, který lze z napadeného rozhodnutí seznat, je skutečnost, že žalobce vstoupil na území ČR bez platného oprávnění. Nejvyšší správní soud však již opakovaně

judikoval, že samotný nelegální vstup nepostačuje pro závěr o existenci aktuálního, skutečného a závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Nejvyšší správní soud také opakovaně zdůraznil, že nikoliv každé protiprávní jednání je relevantní pro naplnění podmínky existence aktuálního, skutečného a závažného ohrožení. Takové ohrožení automaticky neznamená ani samotná trestní minulost, ale je třeba vždy zohlednit konkrétní okolnosti případu.

15. Žalovaný měl proto výslovně a logicky vysvětlit, z čeho plyne obava, že se žalobce bude v budoucnu chovat protiprávně. Podle žalobce je narušením veřejného pořádku jednání, které zásadním způsobem překračuje intenzitu jednání popsaného v některé ze skutkových podstat trestných činů. Žalovaný žádné takové jednání žalobce nepopsal a neuvedl významnější úvahu o možném spáchání takového jednání v budoucnu. Předložení padělaného povolení k pobytu nemůže jako důvod nepovolení vstupu podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu obstát. Muselo by totiž dojít ke kumulaci s dalším jednáním zásadní intenzity.
16. Napadené rozhodnutí neobstojí, ani pokud zmíněnou kumulaci žalovaný spatřuje v žalobcově sdělení, že původně zamýšlel cestovat do Německa. Žalobci nelze klást k tíži, že v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu pravdivě vypověděl, co bylo jeho původním plánem. Nelze přitom odhlédnout od skutečnosti, že žalobce je cizincem, který nezná zdejší kulturu, český právní řád ani azylový systém. Žalobce prchal ze země původu z důvodu hrozícího nebezpečí a pro záchranu života využil služeb převaděčů. Ti mu však sdělili, že má cestovat do Německa. Žalobce si tuto trasu dobrovolně nezvolil. O mezinárodní ochranu požádal ihned poté, kdy se o této možnost dozvěděl. Podle žalobce proto nic nenasvědčuje tomu, že by měl v úmyslu opustit ČR a pokračovat do Německa. Opačný závěr žalovaného je pouze nepodloženou fabulací.
17. Žalovanému nelze přisvědčit ani v tom, že žalobci nelze povolit vstup, neboť by to znamenalo porušení přímého opatření policie. Tento závěr je nelogický a absurdní. Odepření vstupu je faktickým úkonem policie, který nijak nebrání v postupu podle § 73 a § 74 zákona o azylu.
18. Jen z opatrnosti žalobce dodal, že o možné existenci hrozby v případě žalobce by bylo možné uvažovat, pokud by žalovaný prokázal, že se žalobce od počátku snažil zneužít institut mezinárodní ochrany. To se však prokázat nepodařilo a žalobce takové úvahy razantně odmítá. O mezinárodní ochranu požádal ihned poté, kdy mu to bylo fakticky umožněno, a nedopustil se žádných jiných protiprávních jednání, která by měla zmíněnému závěru nasvědčovat. Na údajnou nepoctivost žalobce nelze usuzovat z toho, že žalovaný jeho žádosti nevyhověl a označil ji za zjevně bezdůvodnou. O této otázce je vedeno soudní řízení, které může prokázat pochybení žalovaného. Navíc samotná nedůvodnost žádosti nesvědčí o účelovosti nebo nepoctivosti, jako by tomu mohlo být v případě žádosti zcela nepřipustné.
19. Z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do žalobcových práv, aniž by žalovaný takový zásah náležitě ospravedlnil. Žalobce na popsané skutečnosti žalovaného upozornil již ve své žádosti ze dne 11. 8. 2023, žalovaný je však ignoroval.
20. Dále žalobce namítl nezákonnost doby nepovolení vstupu, která byla stanovena do 8. 1. 2024. Jedná se podle něj o šikanózní krok, který nepřiměřeně zasahuje do jeho práv. V původním rozhodnutí žalovaný stanovil dobu nepovolení vstupu do 14. 11. 2023, zohlednil přitom všechny relevantní okolnosti, včetně případného navazujícího soudního řízení, přičemž vyhodnotil, že 125 dnů je adekvátní doba. V nyní napadeném rozhodnutí

však žalovaný stanovil novou dobu nepovolení vstupu, která dosahuje maximální přípustné doby 180 dnů. Tento postup je podle žalobce nelogický. Pokud žalovaný v předchozím rozhodnutí dospěl k závěru, že je doba 125 dnů adekvátní, nedává smysl, aby na základě týchž skutečností uzavřel, že tato doba adekvátní není. Pro stanovení odlišné doby nebyl dán relevantní důvod, žalovaný se proto dopustil zneužití své pravomoci.

21. Z faktického hlediska se jedná o prodloužení doby nepovolení vstupu. K takovému kroku by mohl žalovaný přistoupit pouze tehdy, pokud původně stanovená doba nepostačovala k naplnění zamýšleného účelu. Žalovaný byl rovněž povinen transparentně a pregnantně popsat, z jakého důvodu byla původně stanovená doba nedostatečná, proč ji prodloužil a na základě jakých úvah rozhodl o konkrétní době. Všechny tyto aspekty v napadeném rozhodnutí chybí.
22. V době, kdy žalovaný lhůtu prodloužil napadeným rozhodnutím, se neblížil konec lhůty původní, reálně tedy nehrozilo, že nedojde k naplnění zamýšleného účelu. Žalovaný odůvodnil prodloužení doby pouze předpokládanou délkou soudního řízení, kterou však již vzal v potaz i v původním rozhodnutí. Odůvodnění délky nepovolení vstupu je podle žalobce uměle vykonstruované a nese znaky svévole a zneužití pravomoci. I v části stanovení doby nepovolení vstupu je tedy napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné.
23. Podle žalobce je rovněž otázkou, zda byl žalovaný současně s rozhodnutím o žalobcově žádosti o povolení vstupu oprávněn dobu nepovolení vstupu prodloužit. Žalobce se domnívá, že nebyl. Zákon o azylu stanoví v § 73 odst. 4, 5 a 6 tři samostatná řízení (řízení o nepovolení vstupu, řízení o prodloužení doby nepovolení vstupu a řízení o žádosti povolení vstupu), jejichž výsledkem jsou tři rozdílná rozhodnutí. Pokud žalobce inicioval řízení svou žádostí, mohl žalovaný podle něj rozhodnout pouze o nepovolení vstupu. Pokud měl v úmyslu rozhodnout o prodloužení doby nepovolení vstupu, měl tak učinit samostatným rozhodnutím. Tato dvě rozhodnutí jsou podle žalobce samostatnými správními akty, které vyžadují odlišné posouzení i odůvodnění. Žalobci musí být umožněno, aby se mohl proti oběma těmito rozhodnutím adekvátně procesně bránit. Žalovaný proto pochybil, pokud do rozhodnutí o žalobcově žádosti „skryl“ i další své rozhodnutí, kterým formálně rozhodl o prodloužení doby nepovolení vstupu.
24. V posledním okruhu námitek žalobce namítl, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s možností uložit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, byť ho k tomu žalobce vybízel. Žalovaný tuto možnost v podstatě okamžitě a bez dalšího zavrhl s odůvodněním, že z chování žalobce nelze usuzovat, že bude respektovat právní řád, že existuje obava z pokračování v protiprávním jednání. Závěry žalovaného nemají žádnou oporu ve správním spise a jedná se pouze o nepodložené dohady. Vzhledem k tomu, že žalovaný neprokázal, že žalobce představuje hrozbu pro veřejný pořádek, nelze učinit ani závěr, že by v jeho případě neuložení zvláštního opatření nebylo dostatečným nástrojem.
25. Závěrem žalobce dodal, že jeho případ je po skutkové a právní stránce v podstatě totožný jako věci, které zdejší soud rozhodl pod sp. zn. 52 A 12/2023, 50 A 11/2023 a 58 A 3/2023 a dovodil, že ve všech případech žalovaný při vyhodnocení existence nebezpečí pro bezpečnost státu a veřejný pořádek pochybil.

III. Vyjádření žalovaného

26. Podle žalovaného jsou žalobní námítky nedůvodné, neboť neprokazují, že by se žalovaný dopustil porušení zákona o azylu nebo správního řádu nebo že by nesprávně určil délku

nepovolení vstupu. Žalovaný je přesvědčen, že zjistil skutečný stav věci, který vyhodnotil v souladu s platným právem. V této souvislosti proto především odkazuje na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.

27. Důvody, pro které nebyl žalobci povolen vstup, nadále trvají. Podmínky § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu byly v posuzované věci naplněny, přičemž nebylo možné uplatnit zvláštní opatření. Z tohoto důvodu bylo nutné vést řízení o mezinárodní ochraně za současného omezení žalobcovy osobní svobody. Žalobcův nesouhlas bez relevantní argumentace ke zpochybnění uvedeného závěru nepostačuje. Prohlášení žalobce o záměru neporušovat právní řád nebylo možné hodnotit jako záruku takového chování.
28. Žalobce chtěl vstoupit na území ČR, přestože k tomu není oprávněn, a za účelem obejití vízové povinnosti si opatřil padělek pobytového oprávnění jiného členského státu EU. Je zřejmé, že žalobce tímto již porušil veřejný pořádek a činil tak vědomě. Žádost o mezinárodní ochranu podal až poté, kdy jeho pokus dostat se na území ČR neuspěl a byl mu odepřen vstup. Z žalobcových sdělení přitom vyplývá, že jeho cílovou zemí je Německo. Jeho žádost se proto jeví jako účelová, tedy podaná pouze s cílem obejít zákonné podmínky pro vstup na území ČR. V žalobcově případě proto existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek.
29. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by stanovil délku nepovolení vstupu nezákonně. V napadeném rozhodnutí detailně popsal odhadovanou dobu jednotlivých možných fází dalšího vývoje řízení, včetně soudního přezkumu.
30. Závěrem žalovaný dodal, že na originále napadeného rozhodnutí je otisk razítka s nabytím právní moci dne 28. 8. 2023, nikoliv dne 28. 3. 2023, jak tvrdí žalobce. Tato námitka žalobce je irelevantní.

IV. Posouzení žaloby soudem

31. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 28. 8. 2023 a žaloba byla podána dne 12. 9. 2023), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Nesprávné datum (28. 3. 2023) uvedené v doložce právní moci na stejnopisu napadeného rozhodnutí, které žalobce připojil k žalobě, je zjevnou chybou v psaní, která nemá žádný vliv na předmět tohoto řízení a nezpochybňuje ani včasnost žaloby.
32. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud přitom neshledal žádnou nezákonnost, kterou by byl povinen zohlednit nad rámec žalobních bodů ve smyslu rozsudku velkého senátu Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, C., B. a X., spojené věci C-704/20 a C-39/21, ani žádné důvody, pro které by měl posuzovat zákonnost napadeného rozhodnutí podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS, a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, č. 3/2020 Sb. NSS).
33. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 73 odst. 7 zákona o azylu bez jednání, neboť žádný z účastníků do pěti dnů od podání žaloby jednání nenavrhla a soud jej nepovažoval za nezbytné.
34. Žaloba není důvodná.
35. Soud úvodem zdůrazňuje, že si vědom skutečnosti, že nepovolení vstupu na území podle §

73 zákona o azylu je spojeno s povinností setrvat v přijímacím středisku na mezinárodním letišti, a fakticky tak představuje zajištění. Cizinec je sice oprávněn opustit prostor mezinárodního letiště, ale pouze směrem mimo území ČR. Je proto třeba mít na paměti, že zajištění, a tedy i nepovolení vstupu spojené s omezením osobní svobody, je mimořádným institutem. Právo EU, z něhož vychází i vnitrostátní právní úprava, stanoví subsidiaritu zajištění ve vztahu k mírnějším donucovacím opatřením (tj. „zvláštním opatřením“ v terminologii zákona o azylu), a z tohoto důvodu jsou na žalovaného kladeny požadavky na řádné a individualizované odůvodnění nevyužití zvláštních opatření [blíže viz zejm. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, č. 3559/2017 Sb. NSS, byť se dané rozhodnutí týkalo zajištění podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále „jen zákon o pobytu cizinců“), jeho závěry jsou z podstatné míry přenositelné i pro zajištění, resp. nepovolení vstupu na letišti podle zákona o azylu]. V nyní posuzované věci žalovaný zmíněným požadavkům dostal. Jeho odůvodnění je stručné, s ohledem na níže popsané skutkové okolnosti a právní hodnocení soudu však z hlediska přezkoumatelnosti i zákonitosti ob stojí.

36. Dále je třeba připomenout, že § 73 zákona o azylu se vztahuje na cizince tehdy, požádá-li v prostoru mezinárodního letiště o mezinárodní ochranu. Je proto třeba vzít v úvahu také záruky, které jsou žadatelům o azyl při zajištění garantovány směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále též „přijímací směrnice“). Tato směrnice především zdůrazňuje, cizince nelze zajistit pouze proto, že žádá o mezinárodní ochranu a že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění (čl. 8 odst. 1 a bod 15 odůvodnění). Po posouzení skutkových okolností posuzované věci soud neshledal, že by žalovaný zmíněné záruky porušil.
37. Předně je třeba zdůraznit, že žalobce nebyl omezen na osobní svobodě *proto*, že požádal o mezinárodní ochranu, ale *přesto*, že o ni požádal (k účelovosti žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu viz dále body 54 a násl.). Soud se přitom ztotožnil s žalovaným, že důvod pro odepření vstupu podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu byl naplněn.
38. Podle zmíněného ustanovení žalovaný rozhodne o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, „nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je **důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek**“ (zdůraznění doplněno; soud pro úplnost dodává, že přestože žalovaný v napadeném rozhodnutí uváděl celé znění tohoto ustanovení, z odůvodnění neplyne, že by měl za to, že by žalobce představoval nebezpečí pro bezpečnost státu, ale pouze nebezpečí pro veřejný pořádek, ostatně i žalobní námítky obsahově míří pouze proti závěru o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek, odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy bylo žalobci srozumitelné).
39. Mezi účastníky řízení je především sporný výklad pojmu „*nebezpečí pro veřejný pořádek*“. Pojem „*veřejný pořádek*“ je neurčitým právním pojmem, který je nejen v rámci právního řádu, ale i v rámci samotného zákona o azylu či zákona o pobytu cizinců používán v různých souvislostech. Je proto třeba připomenout usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, ve kterém rozšířený senát NSS zdůraznil, že jednotlivé zákony, jež užívají pojmu „*veřejný pořádek*“ se nevztahují k jednomu pojmu a neodkazují na jediný „*veřejný pořádek*“ českého právního řádu, resp. nějaký faktický stav společnosti. Tento pojem je proto nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu. To podle rozšířeného senátu platí i při výkladu pojmů „*veřejný pořádek*“ (přip.

„závažné narušení veřejného pořádku“) používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců. Je proto třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Konkrétní závěry učiněné v souvislosti s jedním ustanovením pak nelze podle rozšířeného senátu bez dalšího přebírat a použít v případě ustanovení jiných.

40. Podle zdejšího soudu je třeba tento postup při výkladu pojmu „veřejný pořádek“ aplikovat i ve vztahu k jednotlivým ustanovením zákona o azylu. I v tomto případě je třeba přihlížet k okolnostem vzniku, původu a zejména účelu normy, v níž je tento pojem použit. Soud se proto při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí zaměřil na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se vztahuje přímo k nepovolení vstupu podle § 73 zákona o azylu, a přiměřeně zohlednil také judikaturu k zajištění žadatelů o azyl podle § 46a téhož zákon, neboť se jedná o institut posuzované věci velmi blízký.
41. V návaznosti na zmíněné usnesení rozšířeného senátu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2013, č. j. 3 Azs 53/2012-41, konstatoval, že oproti § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kterým se zabýval rozšířený senát a který vyžaduje již realizované narušení veřejného pořádku závažným způsobem, „*postačuje v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu „důvodná domněnka, že by (cizinec) mohl představovat (nikoli pouze závažné, nýbrž jakékoli) nebezpečí pro veřejný pořádek“*. Jinými slovy, v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu **postačuje hrozba, či přesněji důvodná domněnka hrozby narušení veřejného pořádku**, aniž by přitom zákon vyžadoval, aby šlo o hrozbu narušení „závažným způsobem“. Prostor pro správní úvahu je tedy v tomto případě ve srovnání s rozhodováním o správním vyhoštění výrazně větší, což je jistě odůvodněno potřebou urychleného rozhodování správního orgánu v řízení v přijímacím středisku na mezinárodním letišti“ [zdůraznění doplněno; soud dodává, že tehdejší § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu byl obdobou nynějšího § 73 odst. 3 písm. c) téhož zákona].
42. Citovaný závěr připomněl Nejvyšší správní soud např. v nedávném rozsudku ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 Azs 73/2023-28, bod 29, a dodal, že možné nebezpečí pro veřejný pořádek bez dalšího nevyklučuje ani dosavadní bezúhonnost. Žalobci proto nelze přisvědčit, že narušením veřejného pořádku ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu je pouze „*jednání, které zásadním způsobem překračuje intenzitu jednání popsaného v některé ze skutkových podstat trestných činů*“. Je sice pravdou, že za určitých okolností nemusí být narušením veřejného pořádku ani samotné trestní odsouzení, tak tomu však bude zpravidla v případech nedbalostních trestných činů, trestných činů spáchaných před značně dlouhou dobou či dokonce zahlazených. Nelze naopak dovozovat, že by pro naplnění důvodné domněnky, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, muselo dojít ke spáchání trestného činu či by dokonce ke spáchání trestného činu musely přistoupit další přítěžující okolnosti. Takový požadavek z judikatury Nejvyššího správního soudu ani Soudního dvora nevyplývá. Podstatné je, aby byly vždy zohledněny konkrétní skutkové okolnosti a individuální chování cizince. To bylo v případě žalobce splněno.
43. Se žalobcem lze souhlasit potud, že pojem „*nebezpečí pro veřejný pořádek*“ pro účely § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu je třeba vykládat tak, že cizinec musí představovat „*skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek*“ (viz např. zmíněný rozsudek č. j. 5 Azs 73/2023-28, bod 31, nebo rozsudek ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35, bod 27, či rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 15. 2. 2016, J. N., C-601/15, bod 67). Je možné dát žalobci za pravdu též v tom, že takovým nebezpečím není fakt samotného nelegálního vstupu na území (viz např. č. j. 1 Azs 78/2023-35, bod 28).

44. Soud se však již s žalobcem nemůže ztotožnit v tom, že zmíněnou v definici „*nebezpečí pro veřejný pořádek*“ nenaplnil. K tomuto závěru soud dospěl na základě porovnání skutkových okolností nyní projednávané věci a situací, v nichž Nejvyšší správní soud shledal, že podmínka pro nepovolení vstupu podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu byla naplněna.
45. Ve zmíněném rozsudku č. j. 5 Azs 73/2023-28 Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatel představoval „*skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek*“, protože se pokusil vstoupit na území ČR bez oprávnění k pobytu, za použití padělaného pobytového oprávnění, porušil právní předpisy již během pobývání na Kypru a podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v kontextu stěžovatelova dalšího jednání účelové (bod 31).
46. Usnesením ze dne 28. 6. 2023, č. j. 10 Azs 202/2023-41, Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost kasační stížnost stěžovatele, který se při hraniční kontrole prokázal padělaným povolením k pobytu ve Francii a navíc v Evropě pobýval v letech 2016 až 2019, aniž si k tomu opatřil řádné povolení. V době přezkumu důvodů nepovolení vstupu již navíc byla jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s žalovaným a městským soudem, že za těchto okolností stěžovatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Zdůraznil přitom, že „*cizinec může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, nejen je-li jeho jednání obecně nebezpečné pro společnost, ale také narušuje-li zájmy chráněné zákonem o azylu. Cizinci proto nemusí být povolen vstup na území ČR, pokud k tomu nemá řádný právní titul například v podobě povolení k pobytu nebo víza*“ (zdůraznění doplněno). V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkázal též na svůj dřívější rozsudek ze dne 14. 5. 2009, č. j. 2 As 14/2009-50, body 21 a 25, v němž vyslovil obdobné závěry.
47. K obdobnému závěru Nejvyšší správní soud dospěl také v rozsudku ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35, jímž zamítl kasační stížnost stěžovatele, který při kontrole na mezinárodním letišti předložil kompletně padělané povolení k pobytu údajně vydané Portugalskem a z jeho výpovědi vyplynulo, že v případě povolení vstupu hodlá pokračovat dále do Portugalska za účelem práce, přestože k tomu není oprávněn. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že k nepovolení vstupu podle zmíněného ustanovení by bez dalšího nepostačovala absence pobytového titulu. K tomu však přistoupil důvod, spočívající v tom, že stěžovatel hodlal i v budoucnu porušovat migrační předpisy svým přesunem do Portugalska (v replice sice uvedl, že si tento záměr rozmyslel, k tomu však městský soud již podle Nejvyššího správního soudu nebyl povinen přihlídnout). Ani v tomto případě Nejvyšší správní soud neshledal nezákonnost nepovolení vstupu, výslovně přitom uvedl, že s ohledem na rozsudek Soudního dvora vydaný ve spojených věci C-704/20 a C-39/21 posuzuje zákonnost rozhodnutí z moci úřední, tedy i nad rámec uplatněných námitek.
48. Z výše shrnutého přehledu judikatury tedy plyne, že k odeprání vstupu podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu nepostačuje bez dalšího skutečnost, že cizinec nedisponuje pobytovým oprávněním, pokud však k absenci pobytového oprávnění přistoupí další okolnosti, zejm. vyjádření úmyslu pokračovat do jiného členského státu bez pobytového oprávnění, je hypotéza zmíněného ustanovení naplněna. Byť některé z uvedených příkladů zmiňují také předchozí neoprávněný pobyt na území schengenského prostoru nebo porušení právních předpisů v jiném členském státě, v celkovém kontextu (zejm. vzhledem k rozsudku č. j. 1 Azs 78/2023-35) je zřejmé, že se nejedná o nezbytnou okolnost pro naplnění § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, ale pouze o skutkovou okolnost, která byla v daných věcech přítomna a která závěr o důvodné domněnce narušení veřejného pořádku podtrhovala.

49. Pro srovnání lze dodat, že vyjádření úmyslu pokračovat v cestě do jiného členského státu EU bez pobytového oprávnění zakládá podle judikatury Nejvyššího správního soudu důvodné podezření, že by cizinec mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015-52, č. 3429/2016 Sb. NSS, nebo ze dne 12. 7. 2022, č. j. 6 Azs 62/2021-49). Přestože v řízení o nepovolení vstupu se zpravidla jedná o cizince, kterému dosud nebylo uloženo správního vyhoštění, lze ze zmíněné judikatury dovodit, že vyjádření úmyslu pokračovat v nelegální cestě je okolností, která snižuje důvěru cizince, že se podřídí právnímu řádu ČR.
50. Pohyb státních příslušníků třetích zemí, kteří nejsou rodinnými příslušníky osoby požívající právo na volný pohyb v rámci EU, se totiž v rámci schengenského prostoru řídí pravidly stanovenými v tzv. schengenském *acquis* [této problematice se Nejvyšší správní soud podrobně věnoval např. v rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č. j. 2 As 79/201079, č. 2192/2011 Sb. NSS]. Žalobce je státním příslušníkem Maroka, proto podléhá na území EU vízové povinnosti [viz čl. 1 ve spojení s přílohou I nařízení Rady (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni].
51. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce jasně uvedl, že jeho cílovou zemí bylo Německo, do ČR přicestoval, protože to byla nejsnazší cesta, jak se dostat do Evropy, přičemž ví, že Praha není od Německa daleko, dál chtěl proto pokračovat pozemní cestou nebo letecky. Jeho pozdějším tvrzením, že by mohl žít i v ČR (pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu) a že od svého záměru pokračovat v cestě do Německa ustoupil (žádost o přezkoumání nepovolení vstupu a žaloba), soud (shodně jako žalovaný) neuvěřil, a to především s ohledem na všechny skutkové okolnosti posuzované věci podrobně popsané v tomto rozsudku.
52. Již z výše uvedeného je tedy zřejmé, že v nyní posuzované věci nastaly okolnosti blízké rozsudku č. j. 1 Azs 78/2023-35 (absence pobytového oprávnění a vyjádření úmyslu pokračovat v cestě do jiného členského státu), navíc však přistoupily také okolnosti další, jak bude vysvětleno níže.
53. Předně je třeba zdůraznit, že žalobce se při hraniční kontrole prokázal povolením k pobytu, které bylo kompletním padělkem, a cestovním pasem, který byl sice pravý a patřil žalobci, ale podle odborného vyjádření oddělení hraniční a pobytové kontroly, obsahoval otisky schengenských přechodových razítek letiště Barcelona, které byly kompletními padělkami, jednalo se tedy o neoprávněně pozměněný cestovní doklad. Prokázání se padělaným nebo pozměněným dokladem je přitom závažným prohřeškem (viz judikaturu citovanou níže v bodu 79) Podle právního řádu ČR se jedná dokonce o jednání, které může naplňovat znaky trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny (§ 348 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník). Byť předložení padělaného povolení k pobytu a pozměněného cestovního dokladu neznemožnilo ztotožnění žalobce [a z tohoto důvodu nebyl aplikován § 73 odst. 3 písm. b) zákona o azylu], nelze užití těchto dokladů bagatelizovat, a to zvláště za situace, kdy žalobce připustil, že si byl padělkem vědom. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 17. 7. 2023 totiž připustil, že falešné oprávnění k pobytu vydané údajně Španělskem si vyřídil v Turecku od převaděče. Tuto skutečnost žalovaný výslovně zmínil v prvním rozhodnutí o nepovolení vstupu, přičemž v nyní napadeném rozhodnutí na své předchozí rozhodnutí odkázal.

54. Dále soud považuje za významné, že žalovaný vydal nyní napadené rozhodnutí za situace, kdy již bylo vydáno rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti jako zjevně nedůvodné, a toto rozhodnutí bylo pravomocné. V souladu s § 50 odst. 1 správního řádu lze využít i podkladů z řízení vedených před jinými správními orgány, tím spíše pak lze použít podklady z jiného řízení vedeného tímž správním orgánem. Žalovaný proto byl oprávněn z něj vycházet a odkázat na něj, což také v napadeném rozhodnutí učinil [srov. přiměřeně rozsudek ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 33/2013-35, bod 37, ve kterém Nejvyšší správní soud potvrdil, že tehdejší žalovaná (Policie ČR) mohla při posuzování podmínek zajištění vycházet z pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění; shodně též rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 Azs 5/2016-28, body 22 a 23]. Také v rozsudku ze dne 23. 4. 2020, č. j. 2 Azs 47/2020-48, bod 23, který se týkal přímo nepovolení vstupu podle § 73 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud potvrdil, že žalovaný mohl vycházet ze skutečností zjištěných v řízení o mezinárodní ochraně.
55. Rozhodnutím o mezinárodní ochraně není pochopitelně zdejší soud v tomto řízení vázán (ostatně jeho přezkum probíhá v samostatném řízení vedeném pod sp. zn. 48 Az 7/2023 a soud nijak nepředjímá konečný výsledek zmíněného řízení), ovšem vzhledem ke skutečnosti, že má soud k dispozici správní spis ve věci žalobcovy žádosti o mezinárodní ochraně (žalovaný vedl společný spis pro řízení o mezinárodní ochraně a řízení o nepovolení vstupu), může si učinit úsudek o důvodech, které žalobce uvedl při poskytnutí údajů a následně při pohovoru, a může tak posoudit relevanci argumentu o účelovosti žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, který žalovaný učinil v napadeném rozhodnutí na podporu závěru o existenci důvodné domněnky, že žalobce by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. S hodnocením žalovaného o účelovosti žalobcovy žádosti se soud ztotožnil.
56. V této souvislosti je třeba vzít v úvahu, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, podle kterého se žádost zamítne jako zjevně nedůvodná, *„jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze“*.
57. Maroko bylo zařazeno mezi bezpečné země původu novelou vyhlášky č. 328/2015 Sb. provedenou vyhláškou č. 68/2019 Sb. Maroko za bezpečnou zemi považuje také judikaturu Nejvyššího správního soudu, z poslední doby viz např. usnesení o nepřijatelnosti ze dne 23. 8. 2023, č. j. 7 Azs 178/2023-31.
58. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že v případě aplikace institutu bezpečné země původu se uplatní vyvratitelná domněnka, že země původu dodržuje mezinárodní závazky v oblasti lidských práv, a že tedy žadateli nehrozí pronásledování ani vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Je proto na žadateli, aby tuto domněnku vyvrátil.
59. Při poskytnutí údajů žalobce svou žádost odůvodnil tím, že jeho přítelkyně otěhotněla. Její rodina však nechtěla nastalou situaci řešit a její otec žalobci několikrát vyhrožoval smrtí. Obdobné důvody žalobce uvedl při pohovoru. Zopakoval, že mu vyhrožovala rodina těhotné přítelkyně, konkrétně její strýc, který žalobci řekl, že bude zabít, a na žalobce také zaútočil. Od sebe je museli odtrhnout přihlížející. Žalobce měl z tohoto incidentu podlitiny na oku a na zádech. Od přátel se dozvěděl, že jej příbuzní přítelkyně hledali a vyjadřovali výhrůžky. Rodiče žalobcovy přítelkyně jsou přitom vlivní a bohatí, u policie by proto ničeho nedosáhl.

60. Z žalobcových tvrzení je zjevné, že nesplňuje předpoklad pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, podle kterého se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení zjištěno, že cizinec „*a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod*“ nebo „*b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště*“ (zdůraznění doplněno). Nezbytnou podmínkou pro udělení azylu podle citovaného ustanovení je skutečnost, že tvrzená újma cizinci hrozí z některého taxativně vyjmenovaného důvodu. Žalobcova obava z rodinných příslušníků těhotné přítelkyně nepochybně nespadá pod žádný z citovaných důvodů.
61. Zároveň soud považuje za nepochybné, že žalobce neuvedl žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by mohlo být uvažováno o udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.
62. Obava z vážné újmy (kterou je i zabití), která není spojena s žádným důvodem uvedeným v § 12 zákona o azylu, by mohla být relevantní pro posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany, to ale pouze za splnění všech podmínek předvídaných § 14a zákona o azylu. Tyto podmínky v případě žalobce zjevně splněny nejsou.
63. Předně je třeba zdůraznit, že podle ustálené judikatury může být jednání ze strany soukromých osob relevantním důvodem pro udělení mezinárodní (a tedy i doplňkové) ochrany pouze tehdy, pokud k němu přistoupí též nečinnost státních či jiných orgánů, resp. neschopnost nebo neochota takových orgánů poskytnout žadateli adekvátní ochranu (viz výše zmíněné usnesení NSS č. j. 7 Azs 178/2023-31 a judikaturu citovanou v bodě 11).
64. V tomto kontextu je dále podstatné, že žalobce pochází z bezpečné země původu. Jak již soud výše zmínil, v takovém případě je na něm, aby domněnku bezpečnosti své země vyvrátil. Například v usnesení ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020-32, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*pokud žadatel o mezinárodní ochranu pochází z bezpečné země, u které se předpokládá, že neporušuje práva vlastních občanů a dodržuje mezinárodní závazky, leží hlavní odpovědnost na prokázání opaku právě na žadateli [...]. Pokud se tedy udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu.*“ Tentýž názor Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS, V poslední době jej pak potvrdil např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020-23, a v usneseních ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020-29, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020-34, ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020-30, ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 229/2020-34, či ze dne 4. 12. 2020, 3 Azs 129/2020-68.
65. Z žalobcových tvrzení je zřejmé, že se na státní orgány Maroka vůbec neobrátil, je proto zjevné, že nedal státním orgánům Maroka možnost mu ochranu poskytnout, neprokázal proto, že by Maroko nebylo v jeho případě bezpečnou zemí původu.
66. Těmito závěry soud nepředjímá výsledek řízení o vedeného sp. zn. 48 Az 7/2023, které se týká žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, neboť nijak nehodnotí přezkoumatelnost rozhodnutí o mezinárodní ochraně ani případné vady, které mohly jeho vydání předcházet. S ohledem na skutečnost, že žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí opřel své závěry mimo jiné o zjevnou bezdůvodnost/účelovost žalobcovy žádosti, považoval soud za potřebné tento závěr posoudit [krom toho jsou popsány závěry významné také pro posouzení aplikace čl.

31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, dále jen „Ženevská úmluva“, k tomu viz dále bod 69]. Ve světle výše uvedeného pak soud závěru o účelovosti žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu jednoznačně přisvědčuje. Tato okolnost významně přispěla k závěru o důvodné domněnce, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

67. Tento závěr pak dále podporují také okolnosti žalobcovy cesty z Maroka do ČR. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 17. 7. 2023 vypověděl, že z Maroka vycestoval zhruba v polovině června letecky do Turecka, kde strávil týden. V Turecku si přes převaděče obstaral falešné pobytové oprávnění k pobytu ve Španělsku. Poté letecky přicestoval do Saudské Arábie, kde strávil 20 dní, než z Rijádu přiletěl do ČR. Dodal, že chtěl do Evropy a toto byla nejsnazší cesta, přičemž cílovou zemí bylo Německo.
68. Okolnosti žalobcovy cesty v kombinaci z důvody, kterými následně odůvodnil svou žádost o mezinárodní ochranu, nesvědčí o upřímné snaze žalobce vyhledat ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu, ale nasvědčují závěru o snaze zneužít řízení o mezinárodní ochraně k dosažení vstupu do schengenského prostoru za účelem výdělku.
69. Z těchto důvodů se na žalobce nevztahuje čl. 31 Ženevské úmluvy, podle kterého se smluvní státy zavazují, že *„nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové **uprchlíky**, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost“* (zdůraznění doplněno). Jak již soud uvedl výše (viz bod 60), žalobce definici uprchlíka zjevně nesplňuje, nemůže se proto dovolávat zmíněného článku Ženevské úmluvy. Vzhledem ke skutečnosti, že uprchlíkem se cizinec stává naplněním všech definičních znaků uprchlíka (rozhodnutí o udělení azylu má pouze deklaratorní charakter), je možné učinit úsudek o aplikaci čl. 31 Ženevské úmluvy na základě žalobcem tvrzených důvodů, přestože soudní přezkum rozhodnutí o mezinárodní ochraně dosud probíhá. Žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím v době, kdy již znal všechny důvody, které žalobce na podporu své žádosti uvedl. Totéž platí přiměřeně, byl-li by čl. 31 Ženevské úmluvy vztáhnut analogicky na osobu, která má nárok na doplňkovou ochranu. Jak soud již výše uvedl, na základě vlastních tvrzení žalobce nemá soud pochybnost o tom, žalobce není osobou, která by měla požívat doplňkové ochrany, nemůže se proto dovolávat toho, že by jeho pokus o nepovolený vstup neměl být jakkoliv „sankcionován“ v širším smyslu (v tomto případě odepřením vstupu).
70. Dále je třeba dodat, že žalobce netvrdil, že by byl rodinným příslušníkem občana EU, kterému by právo vstupu na území EU náleželo již na základě samotného rodinného vztahu (viz např. rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 25. 7. 2008, C-127/08, *Metock*). Podle svých tvrzení ani zjištění žalovaného není ani zranitelnou osobou, nebyl tedy aplikovatelný § 74 odst. 1 zákona o azylu. Skutečnosti uvedené v tomto odstavci žalobce v žalobě nezpochybnil.
71. Vzhledem ke kombinaci výše uvedených skutečností soud učinil dílčí závěr, že v případě žalobce byla dána důvodná domněnka, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu. Pokud by nemohl být odepřen vstup na území ČR (a tím i na území schengenského prostoru) cizinci, který není rodinným příslušníkem občana EU ani zranitelnou osobou, který nemá oprávnění k pobytu (resp. dokonce vědomě použil falešné oprávnění k pobytu) a pochází z bezpečné země

původu, přičemž je nepochybné, že podal zjevně nedůvodnou a účelovou žádost o mezinárodní ochranu, byla by veškerá vnitrostátní i unijní imigrační pravidla zcela obsoletní.

72. Kombinace výše popsaných skutečností pak nynější věc odlišuje od věcí posuzovaných zdejším soudem pod sp. zn. 52 A 12/2023, 50 A 11/2023 a 58 A 3/2023. Soud je zároveň přesvědčen, že naplnění podmínek pro nepovolení vstupu podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu v nynější věci posoudil v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora. Opačný závěr nelze dovodit ani z rozsudků Nejvyššího správního soudu zmíněných v žalobě. Pro nyní posuzovanou věc jsou relevantní potud, že potvrzují, že samotný nelegální vstup není bez dalšího narušením veřejného pořádku. Z tohoto závěru soud vychází i v nyní posuzované věci. S ohledem na odlišné skutkové okolnosti však soud neshledal, že by rozsudky zmíněné žalobcem vedly k závěru o nezákonnosti nyní napadeného rozhodnutí.
73. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný považoval právě skutečnosti zmíněné výše za relevantní pro posouzení naplnění hypotézy § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, byť tak učinil stručněji než nyní soud. Tato stručnost však nebyla na újmu přezkoumatelnosti, ani zákonnosti napadeného rozhodnutí. Na tomto závěru nic nemění ani skutečně nelogická poznámka žalovaného, že již samotný vstup žalobce by představoval porušení opatření přijatého Policií ČR. Pokud by žalovaný žalobci vstup povolil, nedošlo by k porušení opatření Policie ČR. Zmíněná poznámka žalovaného je však v kontextu celkového odůvodnění marginální a nezpůsobuje jeho nezákonnost ani nepřezkoumatelnost.
74. Soud nepřisvědčil ani námitce, že u žalobce mohla být aplikována zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Podle § 47 odst. 2 může žalovaný „rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“ (zdůraznění doplněno).
75. Ačkoliv smyslem a účelem zvláštních opatření je minimalizace omezování osobní svobody cizinců, neznamená to, že by k omezení osobní svobody nemohlo dojít nikdy. Zvláštní opatření je možno považovat za účinná jen tehdy, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. V této souvislosti lze odkázat na závěry rozšířeného senátu NSS vyslovené v usnesení č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, podle kterého „[m]ožnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění“. Z citovaného usnesení dále vyplývá, že volba některého ze zvláštních opatření namísto zajištění cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění nebo případnému výkonu správního vyhoštění. Jinými slovy, je třeba zvážit, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo.
76. Zvláštními opatřeními podle § 47 odst. 1 zákona o azylu mohou být uloženy a) povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) povinnosti osobně se hlásit žalovanému v době stanovené žalovaným. Uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku umožňuje žadateli opustit pobytové středisko na dobu kratší než 24 hodin. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin je pak možné na základě povolení

žalovaného (viz § 82 odst. 4 zákona o azylu). V případě uložení této povinnosti nelze vyloučit, že by se žadatel o mezinárodní ochranu po odchodu z pobytového střediska již nevrátil a zůstal na území ČR v ilegilitě. K témuž důsledku by mohlo vést uložení povinnosti pouze hlásit se žalovanému (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2020, č. j. 6 Azs 22/2020-19).

77. Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k nepovolení vstupu podle § 73 zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele a jeho případné předchozí protiprávní jednání. Vždy je přitom třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s řízením o nepovolení vstupu, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016-38, body 36 a 37). Zároveň je třeba dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti.
78. Soud ve shodě s žalovaným považuje za relevantní především předchozí konkrétní jednání žalobce (zejm. vědomý pokus o vstup na území za použití padělaného oprávnění k pobytu, sdělení, že cílovou zemí žalobce je Německo, přičemž do ČR žalobce přicestoval, protože to byla nejjednodušší cesta, jak se dostat do Evropy, a podání zjevně bezdůvodné účelové žádosti o mezinárodní ochranu). Na základě těchto skutečností se lze oprávněně domnívat, že by v případě povolení vstupu žalobce pokračoval dále do jiného členského státu, ačkoliv k tomu nemá oprávnění.
79. V této souvislosti soud také připomíná, že prokazování totožnosti padělaným nebo pozměněným dokladem je závažným porušením právního řádu České republiky. Byť prokázání se padělaným či pozměněným dokladem není automatickým důvodem pro vyloučení aplikace zvláštních opatření (srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016-38, podle něhož je třeba vždy volit individualizovaný přístup), takto závažné protiprávní jednání je judikaturou Nejvyššího správního soudu považováno za skutečnost, která významně oslabuje důvěru v cizince a zakládá pochybnosti o tom, že bude schopen a ochoten plnit povinnosti, které by mu plynuly ze zvláštních opatření (viz např. výše citovaný rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2020, č. j. 6 Azs 22/2020-19, bod 24, nebo rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 242/2019-28, bod 21, ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 21/2018-21, ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 228/2017-24, ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 Azs 383/2017-17, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017-20, ze dne 11. 10. 2017, č. j. 1 Azs 193/2017-18, ze dne 31. 8. 2017, č. j. 10 Azs 114/2017-35, nebo ze dne 27. 7. 2017, č. j. 4 Azs 133/2017-19).
80. Vzhledem k dosavadnímu počínání žalobce existují oprávněné důvody se domnívat, že by v pobytovém středisku nevyčkal do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ale uchýlil by se k neoprávněnému pobytu v rámci schengenského prostoru (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32, bod 21, výše citovaný č. j. 6 Azs 22/2020-19, bod 25). Obavy z nespolupráce a neplnění zvláštních opatření žalobce nerozptýlil žádnými konkrétními argumenty. Závěr o neúčinnosti uložení zvláštních opatření žalovaný odůvodnil stručně, ale s ohledem na skutkové okolnosti dostatečně. Hodnotil konkrétní individuální okolnosti týkající se žalobce, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností. V posuzované věci nevyšly najevo další okolnosti (zejména okolnosti svědčící o účinnosti zvláštních opatření), které by byl žalovaný zvážit, ale neučinil tak. Žalobce neuvedl ani žádné zvláštní okolnosti, které by vyvažovaly

nedůvěru v něj plynoucí z jeho protiprávního jednání (zejména vědomého prokazování se padělaným oprávněním k pobytu a pozměněným pasem).

81. Soud proto přisvědčil žalovanému, že u žalobce existovala důvodná obava, že by s žalovaným nespolečně pracoval v případě, že by mu bylo uloženo některé ze zvláštních opatření, a že by pokračoval v cestě po schengenském prostoru bez oprávnění. Z napadeného rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že bylo dostatečně individualizované a zohledňovalo všechny podstatné skutečnosti, které žalobce tvrdil nebo které vyšly v řízení najevo.
82. Soud neshledal pochybení ani při určení délky nepovolení vstupu.
83. Soud předně nesdílí žalobcovu námitku, že žalovaný vůbec nebyl oprávněn v napadeném rozhodnutí délku nepovolení stanovit. Podle § 73 odst. 10 zákona o azylu se oznámením nového rozhodnutí o nepovolení vstupu na území nebo rozhodnutí o prodloužení doby, po kterou nelze vstup na území povolit, se dosavadní rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ruší. V novém rozhodnutí o nepovolení vstupu proto bylo třeba rozhodnout i o době do kdy, není žalobci povolen vstup. Opačný výklad by vedl k nežádoucí nejistotě o době nepovolení vstupu. Mohla by dokonce vzniknout pochybnost, zda není žalobci odepřen vstup na dobu neurčitou. Argument žalobce, že žalovaný „skryl“ do jednoho rozhodnutí ve skutečnosti rozhodnutí dvě a že takový postup znemožnil žalobci řádnou obranu, žalobce nijak blíže nevysvětlil a podle soudu postrádá smysl. Žalovaný totiž důvody jak nepovolení vstupu, tak doby nepovolení vstupu řádně vysvětlil, žalobce měl tedy nepochybně možnost vznést proti oběma výrokům napadeného rozhodnutí námitky, což také ostatně učinil.
84. V souvislosti s posouzením přiměřenosti délky nepovolení vstupu je třeba vzít v úvahu zejména smysl nepovolení vstupu poté, kdy uplynula lhůta čtyř týdnů. Podle § 74 odst. 1 písm. e) zákona o azylu je totiž žalovaný povinen umožnit vstup na území, pokud žalovaný ve lhůtě 4 týdnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nerozhodne o nepřípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo o tom, že se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná. Po uplynutí čtyř týdnů by tedy v přijímacím středisku na mezinárodním letišti měli zůstat pouze žadatelé, u kterých je zjevné, že nárok na mezinárodní ochranu nemají, neboť jejich žádost je nepřípustná či zjevně bezdůvodná. Smysl nepovolení vstupu těmto žadatelům a jejich povinnost setrvat v přijímacím středisku na mezinárodním letišti se proto blíží smyslu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
85. Smysl § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu Nejvyšší správní soud vyložil v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48 tak, že důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) o azylu, je obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění (příp. extradici nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu). Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro řízení o správním vyhoštění a pro výkon případného rozhodnutí o vyhoštění, stane-li se vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.
86. Obdobný smysl lze spatřovat také v nepovolení vstupu cizincům, kteří podali zjevně nedůvodnou žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vynutit si vstup na území. I

v tomto případě je smyslem povinnosti setrvat v přijímacím středisku na mezinárodním letišti překlenutí doby, než proběhne soudní přezkum rozhodnutí o tom, že žádost o mezinárodní ochranu je zjevně bezdůvodná. Taková situace nastala i v nyní posuzované věci, neboť jak již soud podrobně vysvětlil výše, nemá pochyb o zjevné nedůvodnosti a účelovosti žalobcovy žádosti.

87. Stanovení doby, které zohledňuje soudní přezkum žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, je v souladu se zákonem i s výše vyloženým smyslem povinnosti setrvat v přijímacím středisku v případě žadatelů, kteří podali zjevně nedůvodnou nebo nepřipustnou žádost o mezinárodní ochranu.
88. I v otázce stanovení délky nepovolení vstupu lze přiměřeně odkázat na stanovení délky zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť tento typ zajištění je blízký situaci, která nastala v nyní posuzované věci. V rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„klíčovou okolností podstatnou pro odůvodnění stanovené doby zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je skutečnost, že v tomto typovém případě je účel zajištění z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Jinými slovy, nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ze zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu“* (viz též rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019-38, bod 18). Účelem zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je překlenout dobu, po kterou je vedeno řízení o mezinárodní ochraně, které bylo iniciováno účelovou žádostí cizince, doba zajištění podle tohoto ustanovení se proto odvíjet od předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně.
89. Obdobně v nyní posuzované věci je účelem nepovolení vstupu žalobci překlenout dobu, po kterou probíhá soudní přezkum rozhodnutí, jímž byla jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta jako zjevně nedůvodná, a zajistit tak, že žalobce po skončení soudního řízení, bude-li pro něj neúspěšné, odcestuje mimo území ČR.
90. Právě takto délku nepovolení vstupu vypočetl žalovaný. Pro stanovení této délky přitom bylo podstatné, že žalovaný již v době vydání napadeného rozhodnutí věděl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla zmítnuta jako zjevně nedůvodná a že žalobce podal dne 21. 8. 2023 proti zmíněnému rozhodnutí žalobu. Žalovaný tak mohl dobu nepovolení vstupu určit mnohem přesněji oproti původnímu rozhodnutí o nepovolení vstupu. Od situace v době vydání původního rozhodnutí o nepovolení vstupu, která se vyznačovala tím, že řada proměnných ovlivňujících délku nepovolení vstupu byla tehdy nejistá [žalovaný zejm. tehdy nemohl s jistotou vědět, zda bude ve lhůtě 4 týdnů žalobcová žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná, což má značný vliv na následující postup, viz § 74 odst. 1 písm. e) zákona o azylu žalobu]. S ohledem na tuto skutečnost, nemá soud za to, že stanovení delší doby nepovolení vstupu oproti původnímu rozhodnutí, bylo bez dalšího nezákonné. Podstatné je, zda žalovaný dobu nepovolení vstupu v nyní napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil.
91. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal procesní aspekty řízení o mezinárodní ochraně, zohlednil zejména předpokládanou délku řízení před krajským soudem, která činí v tomto případě podle § 32 odst. 7 zákona o azylu 60 dnů, dále lhůtu dvou týdnů pro podání kasační stížnosti, délku předpokládaného řízení o kasační stížnosti, která podle § 32 odst. 7 zákona o azylu 45 dnů a následně dobu 30 dnů, ve které je cizinec povinen vycestovat podle § 54 odst. 2 zákona o azylu ve spojení s § 74 odst. 5 téhož zákona. Vzhledem ke skutečnosti, že řízení o žalobě ve věci mezinárodní ochrany bylo zahájeno dne 21. 8. 2023, vychází součet

jednotlivých kroků zmíněných žalovaným skutečně do 8. 1. 2024, tedy do doby, která byla stanovena napadeným rozhodnutím. Takto stanovená doba zároveň nepřekračuje maximální dobu 180 dnů stanovenou v § 73 odst. 4 zákona o azylu, neboť žalobce byl omezen na osobní svobodě dne 12. 7. 2023.

92. Soud považuje takto stanovenou dobu nepovolení vstupu spojenou s omezením na osobní svobodě za transparentně stanovenou, souladnou se zákonem i s účelem nepovolení vstupu, jímž je překlenout řízení o mezinárodní ochraně zahájené zjevně nedůvodnou žádostí. Celé toto řízení by postrádalo smyslu, pokud by po skončení řízení o mezinárodní ochraně, včetně soudního přezkumu, nemohlo nepovolení vstupu pokračovat po dobu dalších nejvýše 30 dnů, v níž má cizinec povinnost vycestovat. Pouze tímto způsobem lze zajistit, že rozhodnutí o nepovolení vstupu bude moci být řádně vykonáno.
93. Pro závěr o tom, že stanovená doba nepovolení vstupu je v případě žalobce přiměřená a nikoliv extenzivní, je podstatné i to, že za situace, kdy by o mezinárodní ochraně bylo správními soudy rozhodnuto dříve, než stanovená doba nepovolení vstupu uplyne, měl by žalobce pouze dalších 30 dnů na to, aby vycestoval mimo ČR, celková doba nepovolení vstupu tak v konečném důsledku nemusí dosáhnout stanovených 180 dnů (srov. přiměřeno již zmíněný rozsudek č. j. 1 Azs 363/2017-38, bod 43)
94. Soud proto uzavřel, že žalovaný nepovolil vstup žalobci v souladu se zákonem. Zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), náležitě zohlednil konkrétní okolnosti posuzované věci a své rozhodnutí vzhledem k těmto skutkovým okolnostem dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil.

IV. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

95. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
96. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
97. Ustanovenému zástupci soud odměnu nepřiznal, neboť zástupce neučinil v řízení žádný úkon. Žalobce podal ještě před ustanovením zástupce projednatelnou žalobu, ve které uvedl, že byla sepsána v rámci poskytování bezplatné právní pomoci. K návrhu na ustanovení konkrétního zástupce žalobce dodal, že JUDr. Tomšíček je již seznámen s daným případem, což odpovídá informaci, kterou zná soud z úřední činnosti, tedy že advokátní kancelář Volopich, Tomšíček a spol., s. r. o., poskytuje bezplatné právní poradenství žadatelům o mezinárodní ochranu na základě smlouvy s žalovaným. Z těchto důvodů má soud za to, že zástupci nenáleží ani odměna za přípravu a převzetí věci.
98. Závěrem soud doplňuje, že si je vědom rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 8 Azs 205/2019-22, č. 3930/2019 Sb. NSS, podle kterého rozhodnutí o ustanovení zástupce nabývá právní moci dnem, kdy bylo doručeno jak zástupci, tak zastoupenému. V „zalhůvaných“ řízeních, jímž je i řízení o nyní podané žalobě, se však ukazuje nepraktičnost závěru, který Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku zvolil. S ohledem na § 73 odst. 7 zákona o azylu je soud povinen rozhodnout ve lhůtě 7 pracovních dnů od doručení správního spisu. Vzhledem k tomu, že tato lhůta končí dnešního dne, soud již déle nečekal na vrácení doručky k písemnosti, již bylo žalobci zasláno ustanovení zástupce. Byla-li smyslem rozsudku č. j. 8 Azs 205/2019-22

ochrana práv žalobce, vedla by aplikace jeho závěru v nyní posuzované věci ke zcela opačnému závěru. S ohledem na omezení osobní svobody žalobce a s tím spojený požadavek na soudní přezkum v přiměřených lhůtách, dal soud přednost rozhodnutí v zákonné lhůtě před formálním vyčkáváním na vrácení doručanky.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. září 2023

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně